

Hồi 8

Si Tâm Xú Diện Xung Di Muội Quý Kiếm Ma Mưu Hựu Bại Vong

Sau trận đại phá Long Phụng Bang ở núi Thiếu Thất, thanh danh Vô Hối và Đao Môn lừng lẫy như cồn. Đồng đạo coi chàng là cao thủ số một võ lâm vì đã đả thương Phượng Hoàng Tiên Cơ và Hỏa Thần. Chỉ có Vô Hối là biết mình nhờ yếu tố bất ngờ mà thủ thắng. Chàng đốc thúc thuộc hạ rèn luyện võ công và canh phòng nghiêm mật. Trước sau gì Long Phụng Bang cũng tập kích Đao Môn một lần nữa để phục thù. Cuối tháng chín có hai vị khách không mời mà đến, đó là Tỏa Thần Vĩnh Hào, thúc phụ của Độc Mĩ Nhân và Lãnh Như Vi, bà muội của nàng.

Vô Hối cung kính mời Tỏa Thần vào đại sảnh. Lão nghiêm mặt bảo:

- Lão phu không vợ con, chỉ có hai đứa cháu gái quý báu. Nay người bất tài để Như Sương bị giết, lòng lão phu đau đớn Vô cùng, không còn muốn ở lại thế tục nữa. Vậy người hãy nuôi dưỡng bảo bọc Vi nhi để lão phu vào núi tu hành. Vi nhi dù ngọc nhưng là em ruột của Như Sương.

Vô Hối vội nói:

- Thúc phụ đã dạy, diệt tể xin vâng lời, thể sẽ chu toàn cho Vi muội, quyết không để hổ thẹn với hương hồn Sương muội.

Tỏa Thần hài lòng nhưng không ở lại dùng cơm mà bỏ đi ngay. Dung mạo Như Vi bị một vết nám đen che phủ gần hết gương mặt nhưng nhìn kỹ thì mũi miệng đều thanh tú. Đôi mắt nàng lạc thần như nhìn vào một hình bóng xa xăm nào đó. Hàm răng trắng đều và đôi làn môi nhợt nhạt, đôi lúc nở nụ cười bẽn lễn. Lần đầu gặp Vô Hối, nàng đã cười ngay như gặp người quen. Nụ cười ngây dại khiến chàng đau xót, thương cho thân phận Như Vi. Nàng có vẻ sợ hãi tất cả những người chung quanh, nhưng lại cảm thấy an toàn bên Vô Hối. Chàng đã giao Như Vi cho Bạch Tú Hồng và các Miêu nữ chăm sóc.

Nhưng ngay đêm đó, nàng đã rời khuê phòng của người chị quá cố, đến đứng bên cửa phòng Vô Hối khóc thút thít. Chàng giật mình tỉnh giấc, mở cửa ra xem. Như Vi lướt vào trèo ngay lên giường chàng. Vô Hối thở dài, ôm gối xuống nằm dưới đất.

Như Vi cũng xuống theo nằm co ro cạnh chàng. Trời bỗng đổ cơn mưa rào, nền gạch lạnh tanh, chàng đành bế cô gái tội nghiệp lên giường rồi nằm cạnh bên thao thức. Như Vi ôm chàng ngủ rất ngon lành.

Sáng ra, Bạch Tú Hồng phát giác bệnh nhân biến mất, kinh hãi chạy đi tìm. Côn Linh gõ cửa phòng môn chủ báo cáo. Chàng bước ra nhăn nhó bảo:

- Cô ấy ở trong này, các người đừng làm âm ỉ như thế !

Tam Thủ Miêu nín cười vội rút lui ngay. Kể từ hôm ấy, Như Vi như âm hồn bám theo Vô Hối chẳng rời. Chàng rất bực bội nhưng không nở la mắng. Bọn thuộc hạ rất thông cảm cho nỗi khổ tâm của môn chủ, nhưng không cách nào giúp được. Một đêm, Vô Hối nghe nàng nói trong giấc ngủ:

- Hối ca ! Tiểu muội đã sai rồi.

Chàng giật mình suy nghĩ vì nếu nàng có nghe đến chàng thì cũng gọi bằng tử phu mới đúng. Vô Hối đã mời những đại phu nổi tiếng đến điều trị nhưng cũng uổng công. Dầu sao, sự có mặt của thiếu nữ đáng thương này, đã khiến chàng không có thời gian để nhớ đến nỗi đau trong lòng. Chàng quyết định dạy cho nàng từng câu nói, hầu khơi lại nhang ký ức mù mịt như đêm tối.

Vô Hối chỉ vào ngực mình và nói:

- Tử phu, tử phu !

Như Vi ấp úng nói theo. Vô Hối chưa kịp mừng rỡ đã thấy nàng lắc đầu, không gọi chàng bằng tử phu nữa mà là hai tiếng Hối ca. Vô Hối chịu thua đành chấp nhận. Trong vòng mười ngày chàng đã dạy được rất nhiều. Như Vi tỏ ra rất thích thú, tựa như đứa bé đang học nói. Nàng chỉ các vật và gọi tên chúng. Chàng cũng bắt nàng gọi tên những người chung quanh. Nhờ vậy Như Vi không còn sợ hãi họ nữa, nàng đã có thể lang thang trong tổng đàn, hoặc thơ thẩn ven bờ hồ ngắm đàn cá lội. Nhưng chỉ một lúc sau đã chạy như bay về tìm Vô Hối. Thân pháp của nàng nhanh nhẹn phi thường, chứng tỏ đã rèn luyện từ lâu. Khi chàng ngồi vận khí hành công thì nàng cũng làm theo. Chàng luyện đao thì nàng cũng xách kiếm ra luyện.

Một sáng nọ, chàng đứng nhìn nàng múa kiếm, buột miệng nói đùa:

- Vi muội dạy ta kiếm pháp được không ?

Như Vi có vẻ thích thú, múa chậm từng chiêu bắt chàng phải học. Vô Hối kinh ngạc nhận ra pho kiếm pháp này ảo diệu phi thường. So với đao pháp của Đao Vương còn lợi hại hơn nhiều. Vô Hối cho rằng đây là tuyệt học của Tỏa Thần nên không dám học. Nhưng Như Vi không chịu thôi, bắt chàng phải học cho xong.

Thanh Bàn Long Đao thực ra không hề có hình dáng của đao. Nó chỉ là một thanh thép mỏng thẳng băng như sợi dây lưng và được mài sắc một bên. Chính vì vậy, khi thi triển kiếm pháp, không gặp trở ngại. Sau nửa tháng, chàng đã học hết pho kiếm pháp vô danh. Uy lực của nó khiến chàng vui mừng khôn xiết. Vô Hối bèn bảo Côn Linh đem thanh Bàn Long Đao đi mài nốt cạnh kia. Nhờ vậy phát huy được hết tinh túy của kiếm chiêu.

Một chiều đông nọ, chàng nhân lúc Như Vi ngủ say vào trong tắm gội. Chàng ngâm mình trong bồn nước ấm, lim dim thả hồn về quá khứ. Khi Vô Hối phát hiện ra thì đã muộn màng. Như Vi toàn thân không mảnh vải đứng cạnh bồn nước nhìn chàng cười thích thú, rồi bước hẳn vào tắm chung với chàng. Thân hình nàng thon dài, không nẩy nở bằng Như Sương hay Mị Nương nhưng cân đối đến lạ lùng. Nàng thân nhiên chăm chú kỳ cọ cho Vô Hối, đụng chạm cả vào chỗ kín đáo mà chẳng hề ngượng ngập. Vô Hối toát mồ hôi hột, chua xót nghĩ rằng Như Vi đang tắm cho em nàng.

Bồn tắm chật hẹp nên hai thân xác rất gần gũi. Mùi nường da thịt làm chàng ngây ngất nhưng Vô Hối vẫn cố dằn lửa dục, không đụng chạm đến nàng, đứng lên. Như Vi cũng ra theo, mau mắn lấy khăn lau sạch những giọt nước trên lưng chàng.

Đêm ấy, Vô Hối không ngủ được. Như Vi ôm chàng ngủ tít say. Sau năm đêm không ngủ, mặt chàng hốc hác hẳn đi. Trong buổi họp các đường chủ, Bạch Tú Hồng ngượng ngừng nói:

- Bọn thuộc hạ cho rằng không thể kéo dài tình trạng này nữa. Một là môn chủ gởi nàng cho phái Nga Mi nuôi dưỡng, hai là hãy lấy nàng làm vợ, biết đâu cuộc sống vợ chồng sẽ giúp nàng khôi phục trí nhớ. Như Vi đang ngồi ngoan ngoãn cạnh Vô Hối, bỗng sa lệ lấp bắp:

- Tiểu muội không đi Nga Mi đâu !

Đây là câu nói đầy đủ ý nghĩa đầu tiên của nàng. Vô Hối mừng rỡ hỏi:

- Vi muội đã tỉnh rồi sao ?

Nàng cười ngây dại nói tiếp:

- Tiểu muội thích ở với Hối ca !

Bạch Tú Hồng dịu dàng bảo:

- Như Vi ! Muội phải ngủ phòng riêng, và không được bám theo môn chủ nữa.

Vi nhi ngây ngô đáp:

- Không có Hối ca sao tiểu muội ngủ được ?

Vô Hối thở dài bảo:

- Thôi được. Ta sẽ vì Như Sương mà bao bọc em nàng trọn đời. Chắc ở chốn tuổi vàng nàng sẽ vui lòng.

Đám cưới được tổ chức đơn giản, chỉ mời có các chưởng môn đến dự. Vô Hối muốn họ không ngộ nhận rằng chàng vì sắc đẹp mà thông dâm với di muội khi mô vợ chưa xanh cỏ.

Như Vi có vẻ rất thích thú với vai trò tân nương. Nàng mặc áo cưới, xoay mình trước gương cười khúc khích. Bỗng bực bội đưa tay lên mặt chà xát vết nám như muốn xóa chúng đi. Nàng thất vọng bật khóc nức nở. Vô Hối phải khen nàng xinh đẹp Như Vi mới thôi.

Nàng hờn hờ hỏi lại:

- Tiểu muội đẹp thực hả Hối ca ?

Các chưởng môn tỏ ra rất thông cảm và đều có lễ vật mừng đại hỉ. Chưởng môn phái Hoa Sơn làm mọi người bất ngờ khi mang theo mấy hòm châu báu, nữ trang, gấm lụa. Ông cười khà khà nói:

- Chí Tôn cung chủ Sở Hồng hối tiếc vì không truyền được cho môn chủ môn tuyệt học nào của Võ Thánh nên ông tạ lỗi bằng cách gửi lễ vật. Xin môn phủ nhận cho.

Chàng nhớ đến hai vị ái thiếp chết thảm mà chưa một lần được khoác áo hoa nên uống đến say mèm. Chàng về nhà lúc nào cũng không biết. Nửa đêm tiếng khóc rấm rức của Như Vi đã khiến chàng tỉnh giấc. Nàng vẫn mặc quần áo tân nương ngồi nhìn đôi hoa chúc sắp tàn. Vô Hối giật mình, uống liền mấy chung trà cho tỉnh táo, dịu dàng nói:

- Ta vì quá chén nên không làm tròn bổn phận tân lang, xin nàng lượng thứ.

Chàng vén khăn che mặt, cùng nàng uống chén giao bôi cho đủ lệ. Chàng ngạc nhiên khi thấy đôi mắt Như Vi mất đi vẻ ngây dại mê muội. Nàng ân cần giúp chàng cởi y phục và thẹn thùng khi cởi bỏ xiêm y. Vô Hối mừng rỡ, vuốt ve nàng rất lâu, cố đánh thức tính dục trong nàng. Một khắc sau chàng thành công. Như Vi run rẩy mời gọi. Vô Hối đã lâu không gần gũi mỹ nhân, nhưng chàng cố nén cơn háo hức, nhẹ nhàng phá quan. Sáng ra chàng ngạc nhiên khi thấy Như Vi chờ sẵn với chậu nước ấm và khăn mặt. Nàng không biết cánh diễn tả, chỉ nhìn chàng bằng cặp mắt nhu thuận.

Trong bữa điềm tâm, các đường chủ bấm nhau khi thấy Như Vi thẹn thùng ngồi bên Vô Hối, ăn rất nhỏ nhẹ. Nàng không còn quá ngây dại như trước nữa. Bạch Tú Hồng nhận xét:

- Xem ta môn chủ đã quyết định rất đúng. Vi muội dường như trở thành người khác.

Những ngày sau đó, Như Vi trầm lắng để nhớ lại những điều cần phải làm của một người vợ đối với chồng. Nàng đã nói được những câu dài hơn, điều này làm Vô Hối cao hứng vô cùng. Những cuộc ái ân nồng ấm dường như có ích đối với nàng, nó gợi lại cuộc sống bình thường của một nữ nhân.

Đầu xuân, một tin dữ khiến cả võ lâm lo ngại: Quỷ Kiếm Lô Xuyên và Độc Thủ Kiếm Khách Sở Toàn đã thành lập Kiếm Bang, mời các phái đến dự lễ khai đàn vào ngày một tháng hai. Thiệp mời Đạo Môn đề đích danh Vô Hối. Chàng đã thử pho kiếm pháp mới học bằng cách nhờ Liễu Không đại sư và Liễu Vân đại sư dùng chưởng lực tấn công. Dù công lực hai người này không bằng Song Thần nhưng cũng có thể kiểm chứng được uy lực của kiếm chiêu.

Vô Hối dùng chiêu thứ nhất tấn công, kiếm kinh xé nát chưởng phong dễ dàng. Chàng mừng rỡ, tự tin mình có thể giết được Song Thần.

Trọng địa của Kiếm Bang đặt tại một sơn cốc cạnh chân núi Phù Dung, phía nam sông Hoàn, cách huyện thành Hoài Ân tám dặm. Vô Hối muốn nhân dịp này tiêu diệt bọn đầu sỏ Long Phụng Bang nên đem theo hai trăm cao thủ Cửu Đường. Sáu Miêu nữ đã thành vợ của sáu đệ tử Đạo Môn. Họ nuôi được một đàn độc vật đông đến hàng vạn con, đủ sức chống lại bất cứ cuộc tập kích nào. Nàng nhỏ tuổi nhất tên gọi Miêu Phượng đã mang bầu độc phong theo đoàn người đến Hoài Ân. Như Vi thản nhiên sắp xếp hành lý đi theo phu tướng. Vô Hối biết nàng bản lĩnh cao cường nên không phản đối.

Cuối tháng giêng, bọn chàng có mặt ở huyện thành. Cạnh chàng chỉ có Như Vi, Miêu Phượng và bốn thủ hạ. Lực lượng Đạo Môn do Lãnh Tâm Đạo và Tam Thủ Miêu chỉ huy thì đến sau, cải trang trà trộn vào thành. Hồ Lô Cái đến trước đã dành sẵn ba phòng thượng hạng cho Vô Hối. Các chưởng môn đều hoan hỉ khi thấy Như Vi tỉnh táo hơn xưa. Thân hình nàng đã phát triển thon thả trong bộ võ phục màu thiên thanh. Nếu nhìn phía sau ai cũng phải khen ngợi.

Nhưng sáng ngày hôm sau, lúc chuẩn bị lên đường đến Phù Dung cốc, nàng tự động che mặt bằng khăn sa. Vô Hối hỏi thì nàng ngượng ngùng đáp:

- Tiểu muội đã hiểu rằng dung mạo mình xấu xí trong khi Hối ca lại rất anh tuấn. Sợ rằng mọi người sẽ dị nghị.

Chàng mừng rỡ hôn nàng an ủi:

- Ta rất yêu gương mặt thực của nàng, không có gì phải tủi thân cả.

Hai người đang dùng điểm tâm với Hồ Lô Cái thì Tam Thủ Miêu bước vào. Theo sau gã là một đại hán to lớn dềnh dàng, da dẻ đen sạm như đồng hun, mắt lộ, mũi lân, râu quai nón.

Côn Linh kính cẩn thưa:

- Bẩm môn chủ, người này tha thiết muốn được bá kiến môn chủ. Thuộc hạ không làm sao được đành phải dẫn y đến đây.

Đại hán trở mắt nhìn chàng, gãi đầu hỏi Tam Thủ Miêu:

- Người có chắc đây chính là Công Tôn Vô Hối, người đã giết Kỳ Liêu Nhân Ma hay không ? Sao ta xem hấn có vẻ yếu ớt thế kia ?

Giọng nói của hấn oang oang như lệnh vỡ khiến Vô Hối bực mình. Chàng cau mày hỏi:

- Tại hạ chính là Vô Hối đây, chẳng hay các hạ tìm vì việc gì ?

Đại hán suy nghĩ một lát, sụp xuống dập đầu lạy ba lạy. Hấn đứng lên cười kể lể:

- Tại hạ là Hình Thiết Hán quê ở Cam Túc. Gia phụ làm nghề khai thác mỏ đá trong dãy Kỳ Liên sơn. Năm năm trước, gia phụ nhận thầu một mỏ mới gần nơi cư trú của Nhân Ma. Tiếng nổ của hỏa dược làm lão bực mình nên đã sát hại gia phụ và mười mấy công nhân. Tại hạ hôm ấy bị đau tay nên chẳng đi làm. Khi nghe tin dữ liền vắc thương đến báo thù. Nào ngờ lão ma võ nghệ cao cường đánh cho tại hạ thương tích đầy mình phải bỏ chạy. Dưỡng thương xong tại hạ lại đến nữa, nhưng cả sáu lần đều thảm bại. Mối thù kia tưởng chừng không cách nào trả được. Nay công tử đã giết lão rửa hờn cho những nạn nhân vô tội, trong đó có cả tiên phụ. Hình mỡ xin làm nô bộc để báo đền.

Vớ Hối không thích cái tính cục cằn thô lỗ nên lạnh lùng bảo:

- Tại hạ giết lão vì việc riêng của mình, các hạ không cần phải bận tâm.

Hình Thiết Hán ngơ ngác không biết phải làm sao. Hấn lại sụp xuống áp úng:

- Công tử thương tình nhận cho, nếu không Hình mỡ sẽ chết mất. Lúc rời đất Cam vào Trung Nguyên tìm công tử, mọi người đều chê cười. Họ bảo rằng công tử có dưới trướng đến hơn ngàn thuộc hạ đâu cần đến một kẻ gốc ghếch quê mùa. Hình mỡ đã lờ thề rằng nếu không được công tử thu nhận sẽ bỏ xứ đi luôn. Nhưng kẻ hèn này ngu dốt, chỉ biết mấy đường thương và nghề hỏa dược để kiếm ăn. Nay Trung Nguyên không có mỏ đá, biết sống sao đây.

Vô Hối nghe nói gã theo nghề hỏa dược, lòng cũng muốn thu nhận. Lại thêm Như Vi nói vào:

- Người này tướng mạo trung hậu, có thể làm một thuộc hạ rất tốt. Hối ca nên nhận hấn vào Đạo Môn.

Vô Hối gật đầu, nghiêm giọng bảo Thiết Hán:

- Nể lời phu nhân, ta nhận người làm thủ hạ. Nhưng phải y phục chỉnh tề, ăn nói nhỏ nhẹ chứ không được lỗ mãng làm càn. Nếu sai lời ta sẽ chiếu môn quy trừng phạt.

Ánh mắt chùng sắc lạnh, uy nghiêm khiến Thiết Hán sợ đến nhũn người. Hấn dập đầu dạ lia lịa.

Vô Hối nói với Côn Linh:

- Đường chủ đưa hấn vào trong tắm gội, mua cho vài bộ y phục mới, giữa giờ thìn phải xong để theo bốn tòa vào cốc. Tìm cho được trăm cân hỏa dược giao cho hấn giữ.

Tam Thủ Miêu là người tháo vát nên chưa đến nửa canh giờ đã xong mọi việc. Thiết Hán rĩa rĩa nhẩn nhụi, bảnh bao trong bộ võ phục đen trông rất oai vệ. Chàng gọi hai người cùng ăn điểm tâm. Thiết Hán ăn nhỏ nhẹ như khuê nữ khiến Hồ Lô Cái phì cười:

- Đâu ai bắt người phải ăn uống như mèo vậy. Cứ việc tự nhiên.

Thiết Hán mừng rỡ nhét đầy bao tử. Vô Hối dặn dò:

- Người vác bao thuốc nổ theo ta vào trong cốc. Khi nào có lệnh mới được hành động.

Gã nhớ lời chàng dạy, cố hạ giọng nói xuống, chỉ còn những tiếng thì thào lí nhí:

- Môn chủ yên tâm, thuộc hạ học nghề này từ năm mười tuổi.

Giữa giờ thìn, bọn Vô Hối cùng các phái đến cửa Phù Dung Cốc. Sơn cốc này nằm ở mặt tây núi Phù Dung, tựa như chiếc giếng ăn sâu vào chân núi. Đường vào cốc chỉ rộng hơn trượng, hai bên là vách đá dựng đứng. Chênh vênh trên đỉnh vách bên hữu nơi gần cửa cốc là một tảng đá khổng lồ lớn bằng cả tòa nhà.

Vô Hối giật mình bảo mọi người:

- Nếu tảng đá kia rơi xuống sẽ bít chặt đường rút lui của quần hào, khiến bọn ta thành cá trong rọ.

Liễu Không đại sư thở dài:

- Lão nạp cũng thấy hế, nhưng không thể không vào.

Chàng truyền âm hỏi Hình Thiết Hán:

- Người ước lượng xem một trăm cân hỏa dược có đủ để phá vỡ tảng đá kia không ?

Gã nhìn lên cân nhắc rồi gật đầu. Vô Hối yên tâm cùng các chưởng môn nhập cốc. Vào trong càng thấy rõ ý đồ của Kiếm Bang. Vách sơn cốc dựng đứng như có người đẽo gọt. Với chiều cao hơn hai mươi trượng thì cũng chẳng ai có thể vượt qua được.

Sát vách trong cùng là một mộc dài cao gần trượng, trang trí sắc sỡ, lộng lẫy. Sàn mộc dài sâu chừng hai trượng nhưng lại được ngăn đôi bởi một tấm lụa trắng. Khoảng trống sau lưng tấm lụa có chức năng như hậu trường của một sân khấu hát tuồng. Mặt trước thù hình thanh kiếm nằm trong vòng tròn bằng chỉ đỏ. Dưới nữa là một hương án có lư đồng ở giữa và đôi hồng lạp hai bên. Trên mảnh đất trước mộc dài đặt mấy trăm bàn gỗ tròn phủ khăn. Viên quản sự của Kiếm Bang là một phụ nhân diêm dúa, tuổi độ ngũ tuần. Bà ta tươi cười mời các chưởng môn, long đầu vào dãy bàn trên cùng chỉ cách lễ đài chừng hai trượng.

Quần hào lục tục kéo vào, cuối giờ thìn đã đông đủ. Tổng cộng có đến hơn ngàn người. Chí Tôn Cung chủ Sở Hồng cùng phu nhân cũng có mặt. Sở thị tam hùng chính là ba lão nhân đã so tài với Vô Hối mấy tháng trước cũng theo hầu. Phu thê cung chủ không vội ngồi ngay mà bước đến chào hỏi các vi chưởng môn. Thái độ của họ rất khiêm cung, hòa nhã chứ không hề ỷ mình là hậu nhân của Võ Thánh mà cao ngạo. Liễu Không đại sư hoan hỉ nói:

- A di đà phật ! Sở thị chủ đã vì võ lâm mà ra sức, quả là đại phúc cho thiên hạ.

Sở Hồng cười đáp:

- Cũng nhờ có Công Tôn đại hiệp đây mà tại hạ mới thức ngộ được đại nghĩa.

Vô Hối nhớ ơn ông đã gởi hậu lễ mừng đám cưới nên bảo nhỏ Như Vi:

- Vi muội, Sở cung chủ và phu nhân đã tặng vợ chồng ta rất nhiều báu vật. Nàng hãy noi gương ta mà cảm tạ.

Chành bèn đứng lên vòng tay nói:

- Vãn bối xin tạ ơn cung chủ và phu nhân đã ban hậu lễ trong ngày đại hỉ.

Như Vi cũng nghiêng mình:

- Tiểu nữ rất biết ơn nhị vị.

Sở phu nhân này giờ vẫn nhìn nàng chăm chú, ánh mắt tràn ngập yêu thương. Chờ nàng nói xong, bà âu yếm bảo:

- Thấy môn chủ và phu nhân hạnh phúc, ta rất vui mừng.

Bà theo Sở Hồng về bàn nhưng cặp mắt không rời khỏi Như Vi. Vô Hối không thấy đại biểu của Long Phụng Bang, Chành thất vọng và lo lắng. Quỷ Kiếm Lôi Xuyên xuất hiện từ sau bức màn lụa. Tuổi lão đã gần bát tuần mà tóc râu chỉ mới hoa lâm, mặt gày sát xương, thân hình cao ốm. Trông lão như một thư sinh yếu đuối. Trên người Quỷ Kiếm là bộ đạo bào trắng. Trước ngực không thù bát quái đồ mà là thanh huyết kiếm dựng đứng. Cạnh lão, Độc Thủ Kiếm Khách Sở Toàn mặc võ phục trông rất anh tuấn nhưng vẻ ngạo mạn, tàn khốc hiện rõ trên khuôn mặt trắng như bôi phấn.

Lôi Xuyên tươi cười, vòng tay chào:

- Kính cáo chư vị chưởng môn và đồng đạo võ lâm. Lão phu đến tuổi gần đất xa trời mới thu được truyền nhân đắc ý là Sở Toàn. Y bị hoàng thiên ngược đãi đã nhiều, vì vậy lão phu đền bù bằng cách lập nên Kiếm Bang để có cơ hội dương danh thiên hạ. Về nhân sự chỉ mới có hai thầy trò lão phu giữ chức bang chủ và phó bang chủ. Các chức danh khác còn chờ sự tham gia của các bậc anh tài. Để cảm tạ chư vị đã có lòng đến chứng kiến, lão phu xin mời dùng mấy chén rượu nhạt.

Tiếng đàn, sếu, sênh, phách trỗi lên dìu dặt. Lôi Xuyên cùng Sở Toàn nhận hương từ tay hai người thuộc hạ, lâm râm khấn vái rồi cắm và lư, đốt hai ngọn nến hồng to bằng bắp tay. CƠM RƯỢU ĐƯỢC MẤY TRĂM VỖ SĨ ÁO ĐEN BƯNG RA. Quý Kiếm Lôi Xuyên tính tình cô tịch, ít lai vãng với đồng đạo nhưng không hề bị xếp vào giới ma đầu. Chính vì vậy mọi người rất yên tâm không sợ bị hạ độc.

Trên mộc đàn cũng bày chiếc bàn nhỏ để thầy trò Quý Kiếm ăn. Gần cuối giờ tỵ, mọi người đang chuẩn bị ra về thì Sở Toàn đứng lên ngạo nghễ bảo:

- Tại hạ nghe danh môn chủ Đao Môn là cao thủ hạng nhất đương đại, muốn được lãnh giáo vài chiêu để mở rộng kiến văn. Xin mời !

Vô Hối lạnh lùng đáp:

- Các hạ không sợ máu tanh làm ô uest ngày đại cát của quý bang hay sao ?

Sở Toàn nhếch mép cười khinh bạc:

- Nếu có chút máu tươi để khai đàn thì cũng tốt.

Chí Tôn cung chủ nổi giận, đứng lên chỉ mặt Sở Toàn mắng rằng:

- Người quả là kẻ tiểu nhân đê tiện, lấy oán báo đức. Lão phu không ngờ họ Sở lại sinh ra một tên khốn kiếp như người.

Sở Toàn bị sỉ nhục, tái mặt đáp:

- Lão đừng lảm lời, làm con cháu họ Sở thì có gì vinh hạnh ? Ta sẽ đổi sang họ Lôi của sư phụ và đoạn tuyệt với quá khứ của mình.

Vô Hối chán ghét kẻ chối bỏ cội nguồn, khi sư diệt tổ. Chàng quay sang bảo Sở Hồng:

- Cung chủ yên tâm, văn bối sẽ vì họ Sở mà quét sạch rác rưởi.

Chàng rút Bàn Long Đao phi thân lên mộc đài. Sở Toàn vung kiếm chiếm tiên cơ. Gã là người thông minh xuất chúng nên chỉ trong mấy tháng đã tinh thông nhiều môn tuyệt học của Quý Kiếm nên bản lĩnh rất cao cường. Sở Toàn lại được Quý Kiếm cho uống máu của Tam Đầu Xà, công lực tăng tiến rất nhanh. Gã vốn nóng lòng muốt hạ Vô Hối nên đã uống quá nhiều, không chờ đúng kỳ hạn cho phép. Vì vậy da gã đã nổi lên

những nốt sần sùi, xám đen. Sở Toàn phải luôn thoa phấn để che dấu gương mặt đầy những chấm nhỏ. Vô Hối dùng pho Thanh Quang La Vồng đao pháp, luồng đao quang xanh nhạt quán lấy kiếm ảnh đỏ hồng. Mọi người say mê theo dõi và kinh ngạc khi thấy Sở Toàn qua khỏi trăm chiêu dễ dàng. Bất ngờ Sở Toàn rút lên thánh thót, kiếm quang đỏ rực như màu máu, kiếm kinh trùng trùng bao phủ đấu trường. Vô Hối dùng chiêu Vân Tán Nguyệt Minh giải phá, đao kiếm va chạm ngân vang không dứt. Quần hùng kinh hãi nhận ra vai trái Vô Hối đã thọ thương.

Sở Toàn đắc ý mỉa mai:

- Té ra võ công của người chỉ có thể thôi sao ?

Vô Hối trầm giọng:

- Ta vì nể mặt Sở Thúy Vi nên nhẹ đòn, không ngờ người lại nhân cơ hội mà thủ lợi. Giờ thì đừng trách ta tàn nhẫn. Dứt lời, chàng quán chú mười hai thành công lực vào Bàn Long Đao, xuất chiêu thứ ba trong pho kiếm vô danh mà Như Vi đã dạy. Luồng thanh quang rực rỡ tỏa ra chói mắt, thân ảnh chàng biến mất. Trái cầu xanh biếc ấy lao về phía Sở Toàn với tốc độ của cuồng phong. Gã kinh hãi vận toàn lực đón chiêu. Nhưng luồng hồng quang vừa lóe lên đã tắt lịm trong tiếng gào thảm thiết của họ Sở. Tay hữu gã bị chặt đứt sát vai, ngực và bụng mở toang để lộ toàn bộ nội tạng bên trong. Máu của gã bắn đầy tấm lụa bạch và phun ướt màn lụa lễ đài.

Quần hào căm ghét Sở Toàn từ lâu nên hoan hô Vô Hối vang dội. Sở Hồng đứng lên dơ ngón cái quát vang:

- Hảo kiếm pháp !

Vô Hối rất khâm phục nhãn quang sắc bén của ông. Quỷ Kiếm Lô Xuyên này giờ dừng sát mé tả quan chiến. Thấy ái đồ thảm tử, lão bước đến chua xót nói:

- Toàn nhi là bậc anh tài hiếm có nhưng vì tính kiêu ngạo, hiếu thắng nên mới đi đến kết cục này. Lão phu còn có lời muốn thưa cùng chư vị, xin chờ lão phu đưa xác vào trong rồi sẽ trở ra.

Lão vẫy hai võ sĩ đàn gđứng trên đàn. Họ nhanh tay đem thi thể dẫm máu của phó bang chủ ra sau bức màn lụa. Quỷ Kiếm cũng lau nước mắt bước theo.

Chờ mãi không thấy lão trở ra. Vô Hối buột miệng:

- Nguy rồi. Sau tấm màn kia có thông lộ.

Chàng vừa dứt lời thì một tiếng nổ kinh hồn vang lên ngoài cửa cốc. Tầng đá cheo leo đã lăn xuống lấp kín đường ra. Trên đỉnh vách chung quanh sơn cốc xuất hiện hàng ngàn cao thủ chĩa cung tên xuống đầu mọi người.

Vô Hối tung mình lên mộc đài rọc đứt tấm lụa nhảy vào sát vách xem xét. Nơi đây có một khung cửa ngấm đã bị bít chặt bằng phiến đá đầy vức khít. Chàng thử vỗ mạnh một chưởng nhưng không hề suy chuyển.

Quần hào nhốn nháo không biết phải làm sao. Vô Hối quát vang:

- Chư vị thủ sẵn bàn ghế để phá cung nỏ.

Trong cơn hỗn loạn, chỉ cần có một người sáng suốt ra hiệu lệnh là vẫn hồi được tình hình, với chiếc ghế gỗ trong tay làm mộc che, họ yên tâm hơn.

Bỗng đầu vách phía sau mộc đài xuất hiện bốn người, họ ngửa mặt cười ha hả, đắc ý vì mưu độc đã thành công. Đó chính là Quỷ Kiếm, Phượng Hoàng Tiên Cơ và Thủy Hỏa Song Thần.

Phù Vân Kiếm Khách Hoa Vân Vân, chưởng môn phái Điểm Thương, cảm hận bảo:

- Không ngờ Quỷ Kiếm lại liên minh với Long Phụng Bang dụ chúng ta vào tử địa.

Quỷ Kiếm vận công nói với giọng nham hiểm:

- Chư vị tưởng rằng với chiếc ghế gỗ trong tay là đã đủ rồi sao? Bọn lão phu còn chuẩn bị đến hàng ngàn viên hỏa đạn để tiếp đãi thượng khách.

Lão vừa nói xong thì Hỏa Thần Mao Thu tung ngay ba trái xuống mộc đài. Hỏa được nổ vang, lễ đài bằng gỗ cháy ngùn ngụt. Mao Thu cười ghê rợn bảo:

- Nếu các người muốn sống sót thì mỗi người phải uống một viên Vô Hối Độc Đan của Lôi lão huynh.

Vô Hối truyền âm bảo Hồ Lô Cái:

- Bang chủ cứ lên tiếng đối thoại với lão, tại hạ sẽ dùng hỏa dược phá tảng đá nơi cửa cốc.

Hồ Lô Cái mừng rỡ cao giọng nói:

- Lão phu muốn biết tác dụng của Vô Hối Độc Đan. Lỡ uống vào mà chết ngay thì sao.

Quỷ Kiếm Lôi Xuyên giải thích:

- Độc đan chỉ công phạt sau ba ngày, lúc ấy nếu không có thuốc giải thì lục phủ ngũ tạng nát ra. Chất độc này chiết từ nọc của Tam Đầu Xà, chỉ mình lão phu mới có thuốc giải.

Vô Hối lợi dụng thời cơ này bảo quần hào lui dần về phía cửa cốc và dặn dò Hình Thiết Hán. Hấn ra vẻ sợ chết la lên:

- Tại hạ còn một vợ và sáu hài nhi ở nhà, xin được uống độc đan, chẳng thà làm thuộc hạ Kiếm Bang còn hơn là táng mạng.

Khi vào cốc, gã và Côn Linh không theo sát Vô Hối nên bọn tà ma chẳng biết mối quan hệ giữa họ với nhau. Lúc này Thiết Hán đang đứng vòng ngoài cùng, chỉ cách tảng đá chừng ba trượng. Vô Hối bước đến nói với giọng đầy sát khí:

- Người vì sợ chết mà làm hại đến sĩ khí của quần hào, chẳng nên sống làm gì cho thêm nhục.

Chàng nghiêng rặng vung song chưởng giáng thẳng về phía Thiết Hán. Gã bị chưởng kinh hùng mạnh đánh văng vào chân tảng đá, nằm im bất động.

Vô Hối chiếu đôi nhãn quang lạnh lẽo bả:

- Kể nào sợ chết thì ta sẽ cho đi trước.

Mọi người kinh hãi trước sự tàn bạo của chàng. Khi nhìn lại thi thể Thiết Hán, thấy hắn đang dùng đôi bàn tay bới đất dưới chân tảng đá, họ mới hiểu nguyên do. Bọn cung thủ trên đầu tảng đá không thể phát hiện vì bị cạnh trong che khuất thị tuyến. Đám ở xa hơn thì nhìn không rõ vì Hỏa Thần đã rải thêm hỏa đạn thị uy khi thấy Vô Hối giết người cản trở họ đầu hàng. Ngọn gió đông đã đưa luồng khói về phía cửa cốc che chắn cho hành động của họ Hình.

Thiết Hán không phụ lòng tin của Vô Hối, đôi bàn tay chai sạm của gã đã moi được một lỗ đủ lớn để đặt bao hỏa dược vào. Thấy gã đưa tay ra hiệu đã châm ngòi, chàng bảo Miêu Phượng thả đàn độc phong tấn công bọn Hỏa Thần và thủ hạ trên đỉnh vách. Đàn ong hàng vạn con bay lên hung hãn bổ vào phe đốt phương, khiến chúng lúng túng.

Hỏa Thần không rảnh tay rải hỏa đạn nữa. Hình Thiết Hán chạy thực mạng về phía quần hào, hét lên:

- Nằm xuống.

Hơn ngàn người phục xuống để tránh những mảnh đá văng ngược. Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra, tảng đá khổng lồ tan thành nhiều mảnh bay về phía con đường thông đạo ra ngoài. Thiết Hán quả là tay lão luyện trong nghề, chỉ có một ít đất đá văng ngược về phía quần hào nhưng chẳng làm ai bị thương.

Vô Hối quát vang:

- Xuất cốc !

chàng dẫn đầu đoàn người lướt qua đống đá lổm chổm. Đã có gần trăm tên thủ hạ Kiếm Bang bị đá đè chết. Số còn lại liều mạng cản đường nhưng cũng chết dưới tay Vô Hối và quần hào. Như Vi lúc nào cũng bám theo sát phu quân, vung trường kiếm

bảo vệ hậu tâm cho chàng. Tiếng kiếm rít vo vo chứng tỏ công lực nàng rất thâm hậu. Toán cung thủ trên vách đá đã ùa xuống hợp lực với đồng đạo chặn đứng bước tiến của đối phương. Hàng trăm hảo hán đã thọ thương vì trường tiễn.

Vô Hối rú lên vang dội. Lãnh Tâm Dao cùng hai trăm tay nỏ xuất hiện sau lưng bọn cung thủ nhả tên. Bị tập hậu bất ngờ, chúng bỏ mạng rất nhiều, rối loạn hàng ngũ.

Vô Hối phấn khởi múa tít Bàn Long Dao xông vào mở đường cho quần hùng. Thiết Hán thì cầm trường thương bảo vệ Côn Linh. Trên lưng Tam Thủ Miêu là nàng sơn nữ Miêu Phượng. Vô Hối đã đứng ra gã nàng cho thuộc hạ yêu của mình. Gã đã vì phụ thân chàng mà quên cả chuyện vợ con. Chàng quyết đền bù cho gã bằng người Miêu nữ trẻ đẹp nhất trong đám. Khi bọn Quỷ Kiếm ra đến cửa cốc thì quần hào đã chạy xa.

Đến cách rừng thông ngoài cửa bắc huyện thành, mọi người dừng lại, gieo mình xuống bãi cỏ xanh nghỉ ngơi và băng bó vết thương. May mà không ai bỏ mạng. Chí Tôn cung chủ cao giọng:

- Thật là kỳ tích, lão phu không ngờ rằng chúng ta lại thoát khỏi bẫy một cách kỳ diệu như vậy. Công Tôn hiền ... à đại hiệp quả là thần nhân, đã dự đoán trước tình hình nên mang theo hỏa dược và độc phong.

Quần hùng hết lời khen ngợi. Vô Hối ngượng ngừng nói:

- Chư vị quá khen. Tại hạ nào có tài trí gì, chẳng qua muốn báo hận cho ba trăm huynh đệ Dao Môn và hai hiền thê nên mới chuẩn bị các thứ ấy, nào ngờ lại hữu dụng.

Chưởng môn phái Hoa Sơn, Kim Kiếm Đồng Chính Lộc cảm hận bảo:

- Hay là chúng ta quay lại đánh vho chúng một trận ?

Hồ Lô Cái lắc đầu:

- Không nên đâu, bọn chúng được địa lợi tất sẽ chiếm thượng phong. Chỉ riêng bọn cung thủ cũng đủ làm chúng ta khốn đốn rồi. Chư vị cứ trở về, lão phu sẽ bàn với Liễu Không đại sư ước hẹn với quần ma một phen tử chiến. Lúc đó tha hồ mà rửa hận.

Quần hùng tán thành, chia tay nhau trở về nhà. Mấy ngày sau, đoàn người Dao Môn đã có mặt trong tổng đàn, mở yến tiệc tẩy trần. Vô Hối tình cờ nhận ra Lãnh Tâm Dao hơi say, chỉ lén nhìn thất muội Bạch Tú Hồng bằng cặp mắt nồng nàn. Chàng tỉnh ngộ, cố nén cười, lấy giọng uy nghiêm của môn chủ hỏi Lãnh Tâm Dao:

- Bàn đường chủ ! Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi ?

Gã kính cẩn đáp:

- Thuộc hạ bốn mươi ba.

Chàng lại hỏi Lưu Hương Dao:

- Còn Bạch đường chủ ?

Bạch Tú Hồng then thùng đáp:

- Bẩm môn chủ, thuộc hạ ba mươi chín.

Chàng nghiêm giọng bảo:

- Nay bốn tòa lấy quyền môn chủ tác hợp cho hai người, nhị vị thấy sao ?

Lãnh Tâm Dao tính táo hấn lên, gã phấn khởi phi thường, vòng tay:

- Thuộc hạ đã yêu mến Thất muội từ lâu. Xin đội ơn môn chủ đã nói dùm tâm sự.

Bạch Tú Hồng cúi mặt thổ thê:

- Thuộc hạ xin phụng ý môn chủ.

Té ra Lãnh Tâm Dao đem lòng yêu thương Bạch Tú Hồng đã từ lâu. Nhưng bản tính gã ít nói nên không biết phải mở lời thế nào. Tú Hồng hiểu được và cũng thăm mến mộ họ Bàng. Nhưng nàng là phận gái, đâu thể mở lời trước. Nay Vô Hối thấu đáo ẩn tình, giúp họ thỏa nguyện. Nếu không, chắc họ yêu nhau đến già mà vẫn chẳng thành đôi lứa.

Đám cưới đơn giản chỉ trong nội bộ vì tuổi tác cả hai đã lớn. Như Vi đã tặng cho Tú Hồng rất nhiều nữ trang trong chiếc rương gỗ mà Chí Tôn cung chủ gửi đến. Nàng đã hồi phục khả quan, nhưng vẫn hoàn toàn mờ mịt về quá khứ. Vô Hối cố khơi lại nhưng chỉ hoài công.

Cuối tháng hai, Tú Hồng hoan hỉ báo cho Vô Hối biết rằng môn chủ phu nhân đã thọ thai. Chàng vui mừng khôn xiết, truyền mở đại yến cúng tổ tiên, phụ mẫu và hai vị vong thê.

--- o O o ---